

(המשך מעמוד 39)

בחרה בשיר של לאה גולדברג. למי שאינו מאמין קשה לחיות השנה/השדות מבקשים ברכה/הים מבקש אמונה. זו הדרך שלה להביע את מה שהיא מרגישה. היתה רוצה לעשות יותר, היא אומרת, אבל מחדת מאלימות. המילה פחד מופיעה אצלה הרבה פעמים.

„נכתבתי את השיר „בבוקר אני עומד ליד מיטתך“ כשהייתי בת 15. כבר אז ידעתי שיום אחד גידי אוב שיר את השיר הזה“

בעיקר כשהיא מדברת על העבר. על ההווה היא מדברת מתוך ביטחון. הנובע ממודעות עצמית גבוהה. המוטו שלה, היא אומרת, זה לעשות את הדברים שאני מאמינה שנוכח לעשות. אמרה - אמרה. אני לא אשבור לה את המילה.

לפני ימים הודיעה להקת „בניזין“

להתפטר - עד כמה רחוק היית מוכנה ללכת?

בתחילת הדרך הייתי הרבה יותר מפורחת, וזה התפרש אצל אחרים כפינוק. כאילו אני לא מוכנה להופיע עם קהל לא שלי. כשלא הסכמתי להופיע בימי העצמות בכיכרות, פירשו את זה כאילו לא נאלצתי.

אבל האמת היא שהייתי פשוט מפורחת ומבוהלת. פחדתי שהקהל הזה לא יקבל אותי. היום אני נוטה לקבל הופעות המוניות. אני מרגישה שיש לי כוח על האנשים.

להפסיק לפני המון קהל זו פשרה בעיניך?

ללכת למקום שהקהל לא בא במיוחד לראות אותי, אלא הוא שם בין כה וכה, עם הפטישים, ואני צריכה לעמוד על הבימה ולעבוד - זו בעיני פשרה.

תמיד חשבו שזה נובע אצלי מסנוביות, אבל בעצם זה נבע מפחד טהור.

את בכלל עושה רושם של אדם מבוהל, אבל מי שמכיר אותך יודע שאת לא.

אנשים שמכירים אותי נדהמים. יש שני צדדים לאישיות שלי, שני קצוות. מצד אחד, הצד הנוטה להתפורר, ומצד שני, הצד שלעולם לא יתפורר, שיוודע שמגיע לו, שמכיר את הדבר הזה מכפנים.

מה זה הדבר הזה? איזה מין כוח חיים כזה. כאנגלית אומרים: סורווייור. אפילו המשברים הכי גדולים אני יודעת שאני אצא מהם.

כיום ברור לי מה שלא ידעתי שנים: שאני כן אדם נורא כריזמטי, ואני יוצאת מדברים. כמו למשל כשאבא שלי מת. אלה דברים שיכולים להוריד אותך כיגון שאולה. כואדם יכול לקום ממשבר

רביץ עם יעקב גלעד

היינו צריכים לתפוס מרחק זה מזה?

כזה עם צלקת איזומה או עם דבר שנותן לו כוח. ואני קמתי עם כוח.

מתי ידעת שתהיי זמרת?

בחיים שלי לא ידעתי שאהיה זמרת. ככלל, אני לא אוהבת את המילה הזו, זמרת. זה משהו נורא חיזוני, כמו דוגמנית-שירה המרגמת את הקול שלה. לא נורא אכסדיביזיוניסטי. אצלי שירה זה קצה הקרחון, תוצאה של תהליך כלייך ארוך שעובר עלי, עד שאני מוציאה אותו החוצה בשירה. השירה היא תוצאה של דברים שכל הזמן תופסים לי את הראש, של חוויות, של משברים, של דיבורים.

את מעדיפה שיקראו לך אמנית?

לא, זה יפה מדי, לא אכפת לי השם. זה לא שאת באה לפסנתר ויוצאת מנגינה. זה יכול להיות שאת יושבת 12 שעות ומנגנת ולא יוצא כלום. וזה יכול להיות ימים שאת מרגישה כאילו לא נגעת מעולם בגיטארה, כאילו שמעולם לא היו לך צלילים כראש. זה קשה, זה לא קל.

אז כששואלים אותך מה המיקצוע שלך, מה את עושה? מוסיקאית.

אז נחזור לשאלה המקורית שלי. מתי התחלת עם המוסיקה?

מאז שאני זוכרת את עצמי, אני קשובה לדברים שמאחורי השיר. כשהייתי ילדה הכרתי בעלי-פה שירים שלמים של הביטלס. עד היום אני

יודעת מה רינגו עושה ואיזה קולות ג'ון לנון משמיע ויודעת לשיר את הבס.

אחי הגדול היה מביא תקליטים שלהם - זה היה דבר נדיר בכארישבע - והייתי מקשיבה לתקליטים שעות. אנגלית למדתי לא כלייך משיעורי האנגלית כמו דרך הסיפור שבשירים. מגיל צעיר אני זוכרת את עצמי כסיטואציות מישפחתיות או עם מעט חברים שהיו לי, נגנבת לאיזה רדיו בקצה השני של הבית, מתנתקת מהסכיבה והולכת אחרי מה שהולך ברדיו.

זה לא שהייתי תימהונית, אבל אולי היו כאלה שחשבו שאני כזאת. לפני שהייתי נרדמת, הייתי מתופפת באצבעות לתוך האוזן על המיזרון וזה היה מרגיע אותי עד שהייתי נרדמת.

למדתי מוסיקה?

אחי למד גיטארה. הייתי הולכת לחזרות עם הלהקה שלו. הוא היה גיטאריסט מצויין. היתה לו להקה והייתי הולכת ללהקה שלו. היום הוא אבא לשלושה ילדים ומנגן בשעות הפנאי.

זה נכון שאת גם ספרדייה וגם אשכנזיה?

נכון, אמא שלי מסרית מאיסקנדריה - או אם את רוצה כעברית תקנית, מצרית מאלכסנדריה - אבא שלי פולני מוורשה. אני נראית פולניה, אבל הצד הדומיננטי שלי מכפנים הוא פרענקי.

במה מתבטאת ה„פרענקיות“ שלך?

בטעם שלי באוכל. לא יכולה להסתכל על געפילטע-פיש או על הגור המתוק הזה של הפולנים. אוהבת מאכלים של וובוס חמינארוס. אמא שלי היתה עושה הרבה מאכלים מיורחיים, אבל גם למדה לעשות געפילטע-פיש פולני לאבא שלי, והיא עושה את זה יותר טוב מאשכנזיה.

הסכיבה שאבא הכיזא היתה מאוד אשכנזית ואמא השתלבה בה, אבל אף פעם לא ויתרה על הטעמים שלה. אמא ואני מיורחיות, אבא ואחי אשכנזים.

סבתא שלי היא יונינה שפגשה את סבא שלי בקאהירי והם הולידו מישפחה ענקית של תשעה ילדים. שנמצאת כולה בכארישבע - מישפחת שושנה.

את יודעת ערבית?

לא, כי עם סבתא שלי ריברתי ספניולית. אני מדברת עד היום חופשי ספניולית. סבתא שלי מתה לפני הרבה שנים, מאז לא השתמשתי בשפה, אבל אני עדיין מבינה.

איך זה היה לגדול בכארישבע?

אני לא יודעת איך זה לגדול במקום אחר? אוהבת את העיר?

במבט לאחור אני חושבת, שלא כלייך אהבתי. אבל זו לא היתה כלייך בארישבע כמו שחשבו הייתי אני. לא הייתי ילדה שהשתלבה בתוך החברה, הייתי צופה מהצד. אנשים שגדלו איתי עד היום בשוק מזה שאני שרה. הייתי ילדה מופנמת. כשהייתי צריכה לדבר בכיתה השתררה רממה, כי אחרת אי אפשר היה לשמוע אותי.

היו לך חברים, חברות?

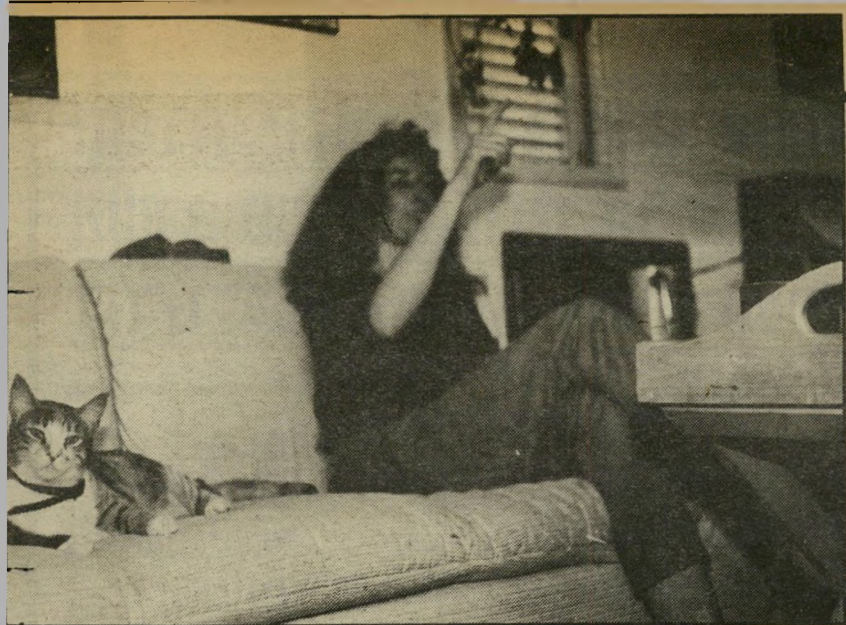
תמיד אחד לאחד, לא הייתי מהחבר'ה, לא החוקתי מעמר בתנועות-הנוער. ניסיתי להיות כמו כולם, ניסיתי להשתלב בצופים, בהשומר הצעיר. לא הצלחתי להתמודד עם העניין הערבי, כמו ההשתייכות לקבוצה.

זה הטוריד אותך?

לא. הרגשתי משיכה להיות לכך.

ואת המיזשפחה שלך?

אני מאוד קשורה לאח שלי. ביני לבין אחי היו תמיד יחסים מיוחדים. הוא היה קרוב לי במיוחד. הוא לא היה מוטרד.

רביץ עם מיזמש

הייתי רוצה לטפל בבועלי-חיים כמו ברייט בארדו?

את אבא שלי זה נורא הטריד. זה עשה לו עצוב. אמא שלי הבינה אותי.

קצת פחדתי. ילדים נורא אכזריים. ממה פחדת?

לא הרגשתי שאני יכולה להתמודד עם החברה.

מה אהבת כילדה?

מוסיקה.

חילקת את זה עם אחרים?

התחלתי לכתוב בגיל 12, ורק לחברים שממש אהבתי השמעתי אצלי בבית את השירים. יותר השמעתי לאחי, לאמא שלי.

עברת שינוי עצום בשנה האחרונה, גם באישיותך, גם במראה

„אני משלמה את מחיר הפידסום. אני יודעת שאח הבור הזה אני חפרתי. היום אני גבינה את הדכילות, ולא לוקחח ללב כמו שלקחתי בהחלה“

החיזוני, גם בדברים שאת כותבת. היום אני עושה דברים עם מודעות, והפחד שהוביל אותי כל השנים נעלם. המוטו שלי היום הוא להיות קשובה לעצמי ולעשות דברים שאני יודעת שהם נכונים.

היתה תקופה ארוכה שהרגשתי שאני צריכה לשתוק. לא היה לי מה לתגיד. העדפתי לשתוק, לא לדחוף ככות. אז עשיתי את התקליט בא לריו. נהיה ממנו עניין, עשו לו יחסי-ציבור וניפחו אותו בעוד שבשבילי זה היה סתם נחמד.

בתקליט הזה הרגשתי שאני זמרת אחת שנרבה לתקליט את הקול. הייתי חלק מהחאפלה. התקליט לא היה אישי, וזה היה טוב לי ונוח לי. לקח לי הרבה זמן של דגירה ושל עבודה על עצמי עד שהדברים התבשלו בתוכי למה שהם היום.

מתי פתחת את הפה בקול רם בפעם הראשונה?

בכיתה לא הופעתי במסיבות סיום, לא הייתי מסמרה-ערב שתופס גיטארה. אבל היה איזה פסטיבל בבית-הספר ושרתי שיר שלי. רעדתי נורא. אבל אחרייך קרני עלתה לאין שיעור. אחר כך שרתי עם חברה בצמר. היא שרה שירים שלי ואני ליוויתי בגיטארה ועשיתי קולות.

לחברה שלי קוראים סימה עמיאל. היא מופיעה היום בחתונות, זמרת מצויינת. אבל זה הראש שלה. „לימון ממותק“ קראו לנו, וכשהיו רואים אותי ככארישבע היו אומרים לי: „הנה התיזמורת של סימה“, כי היא היתה הזמרת ואני הפרייער שמנגן.

שינינו הלכנו בדרכים אחרות. היא שרה ביחד עם עוד זמר את שימרי את אהבתך, וזה הכיוון שלה. אנחנו חברות טובות, שומרות על קשר לפחות פעמיים בשבוע, יודעות מה קורה אחת בחיים של השניה.